

Sfânta Casianaimmnografa

Deși puține sunt cărțile care vorbesc despre viața minunată a acestei sfinte, cele câteva istorisiri dau mărturia unei vieți minunate, dedicate în întregime lui Hristos. Cuvioasa Casiana s-a născut pe la anul 805 în Constantinopol, fiind fiica unui înalt dregător al Curții împăratului Teofil al Constantinopolului. Ea a fost rodul rugăciunii părinților ei către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care le-a dăruit-o după mulți ani de nerodire. La botez a fost numită Icasia (sau Casia) și a primit de mică bună învățătură, cunoscând Sfintele Scripturi și împodobindu-se cu bunătatea și cu toate virtuțile. Încă de la o vârstă fragedă, Dumnezeu a înzestrat-o cu darul de a scrie versuri. Sfântul Teodor Studitul a fost impresionat de dăruirea și stilul ei literar, pe care le găsea rar în vremea aceea la cineva atât de tânăr.

Când a ajuns la vârsta tinereții și era vestită atât pentru învățătură și noblețe, cât și pentru frumusețea ei, a făcut parte dintre acele tinere chemate la palatul imperial ca dintre ele, împăratul Teofil să-și aleagă drept soție pe aceea care îi va plăcea. Astfel, mergând înaintea acestor fecioare, Teofil ținea în mână un măr de aur, pentru a-l da celei care avea să fie aleasă. Uimit de frumusețea Icasiei, s-a apropiat de ea și i-a zis: „Prin femeie (au intrat în lume) cele josnice”, făcând aluzie la păcatul Evei. Atunci, preaînțeleapta Casiana, roșind cu sfială, i-a răspuns lui Teofil zicând: „Și prin femeie (au venit și) cele mai alese”, referindu-se la nădejdea de mântuire adusă în lume de întruparea lui Hristos prin Fecioara Maria. Simțindu-se rănit de îndrăzneala și înțelepciunea Casiane, s-a răzgândit și a dat mărul de aur – simbol al alegerii ca împărăteasă – tinerei Teodora.

Atunci Icasia, care era sub povața Sfântului Cuvios Teodor Studitul (†826), a înțeles că Dumnezeu a ferit-o de ispita slavei deșarte și s-a încredințat cu totul lui Hristos, Mirele ceresc al inimii ei. A întemeiat o mănăstire de călugărițe în Constantinopol, numită a Icasiei, la locul numit Xenolofos sau Evdomon (a șaptea colină a Capitalei), fiind și stareță. Aici a continuat să scrie și să compună imne închinate Domnului. Ca o compozitoare cu dar de la Dumnezeu, ea își

scria singură muzica pentru poemele sale duhovnicești. Stareța Casiana a înzestrat slujbele ce se țineau în mănăstirea sa cu multe cântări noi. Pentru frumusețea lor deosebită, Sfinții Părinți ai Bisericii au recunoscut darul ei neasemuit și unele din imnele sale au supraviețuit până azi.

În timpul vieții ei, Biserica s-a confruntat cu groaznica prigoană a icoanelor, dar Sfânta Casiana a fost neclintită în păstrarea dreptei credințe și a avut grijă de cei prigoniți, ajungând ea însăși să rabde pămîtiri pentru cinstirea icoanelor. Pentru darurile și faptele ei deosebite, Biserica o cinstește până azi, fiind zugrăvită în Icoana Duminicii Ortodoxiei purtând în brațe o icoană.

Monahia Casiana a compus un număr mare de imne liturgice, o parte din ele fiind incluse în cărțile de slujbă ortodoxe, precum Mineiele și Triodul. Tradiția și cercetarea manuscriselor atribuie Sfintei Casiana 49 de imne religioase și alte 261 versuri profane. Sub numele său apar în cărțile bisericești primele șase irmoase ale Canonului Sâmbetei celei Mari, stihiri din slujba Nașterii Domnului și multe altele.

Însă dintre toate, cea mai cunoscută este cântarea ce îi poartă numele, Cântarea Casiane, unul dintre cele mai frumoase imne din Săptămâna Patimilor, cântat la Denia din Marea Miercuri: „Doamne, femeia ceea ce căzuse”.

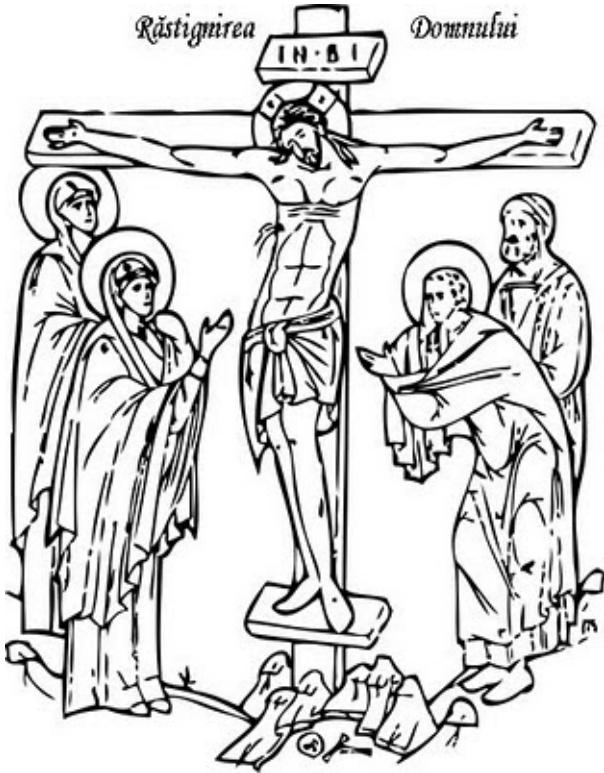
Acest imn, considerat o capodoperă a poeziei religioase, poartă în el o poveste inedită. Se spune că maica Casiana se afla într-o după-amiază în grădină compunând acest imn. Înainte de a isprăvi de scris, a auzit că împăratul Teofil, în continuare atras de frumusețea ei, avea să vină în grădină, așa că ea a plecat pentru a se ascunde de împărat, lăsând poemul neterminat în urmă. Teofil, intrând în grădină și găsind această cântare neterminată, a adăugat fraza: „Al căror sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai în amiazăzi, de frică s-a ascuns”. Se pare că ele nu se refereau în mod expres la Eva (care L-a auzit pe Dumnezeu umblând prin grădina raiului „în amiazăzi”), ci mai degrabă la Casiana, care, auzind că împăratul se apropie, a fugit și s-a ascuns. După ce Teofil a plecat, Casiana a ieșit din ascunzătoare și a văzut fraza scrisă de mână



lui, dar nu a șters-o, ci a scris mai departe, pentru a încheia poemul. Desigur, femeia despre care este vorba nu este Sfânta Casiana, ci este „femeia păcătoasă” din Evanghelia după Luca, care nu apare pentru întâia dată în imnografia greacă. Și Sfântul Roman Melodul i-a închinat un condac.

La scurt timp după vizita împăratului Teofil, Sfânta a părăsit cetatea împărătească, împreună cu altă monahie, și a mers în Sicilia iar, de acolo, în Creta, și, în cele din urmă, în insula Kasos (Kassos), unde s-a nevoit într-o peșteră, numită până azi „a Bătrânei”. În același loc a și adormit întru Domnul și a fost înmormântată în raclă de piatră în biserica Maicii Domnului de la Empurio. Este prăznuită de Biserica Ortodoxă în data de 7 septembrie. În ședința de lucru din 4 iulie 2023, prezidată de Patriarhul Daniel, membrii Sfântului Sinod au decis înscrierea în calendarul Bisericii Ortodoxe Române a Sfintei Cuvioase Casiana Immnografa.

Preot Ioan DOBRESCU



Rubrica dedicată copiilor

ANUNȚ

Cu prilejul începutului noului an școlar 2023-2024, le dorim tuturor copiilor din comunitatea noastră succes, spor la învățătură și întărire în credință.

Vă îndemnăm dragi copii să învățați și să ascultați de părinți. Să vă faceți rugăciunile dimineața și seara, precum și la plecarea spre școală. Să vă feriți de cei care vă îndeamnă la rău. O faptă rea săvârșită vă poate afecta întreaga viață.

Vă îndemnăm să vă împărtășiți cât mai des, iar cei mai mari de 10 ani să vă spovediți.

Duminică 8 septembrie vom săvârși rugăciuni pentru elevii și școlarii din parohia noastră. Ca și anii trecuți, cei care doresc pot să vină la slujbă cu ghiozdanele. La final vom săvârși slujba specială pentru binecuvântarea începutului noului an școlar.

Dumnezeu să vă ajute!

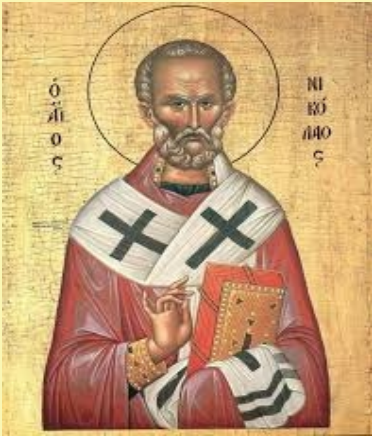
Colorați imaginea

Citiți singuri sau împreună cu părinții sau bunicii din Sfânta Evanghelie după Marcu 8, 34-38; 9, 1.

Daruri sufletești
2024

nr. 62 (Anul V)
septembrie 2024

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN
- LUCACI -



Sprijiți lucrările de
reparații la Biserica
Sfântul Stelian-Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii



Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Orarul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂȚĂ

- Sfânta Liturghie - ora 9:00

- Slujba Parastasului - ora 10:30

- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

facebook:Biserica Lucaci

site: bisericasfantulstelian-lucaci.ro

Paroh,
Preot Dr. Andrei Zaiet
telefon: 0727.190.714

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București



Preot slujitor
Ioan Dobrescu
telefon: 0746.019.974

Paternitate și filiație duhovnicească

În Ortodoxie se vorbește adesea despre raportul dintre părinte și fiii duhovnicești. Ce înseamnă acest lucru? Că oamenii care vin în biserică sunt născuți în Duh, de către Același Tată, prin apropierea de ei, de noi, a unui Fiu, Care ne dă și nouă calitatea de fii ai Tatălui. Tatăl este Unul, așa cum frumos ne spune Domnul nostru Iisus Hristos în Evanghelie: „Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.” (Matei 23,9). El este Cel Care dă *paternitatea* și pe care o transmite în lume, către alții fii. Însă pentru a rămâne în această paternitate celestă este obligatoriu să ne naștem duhovnicește. Așadar, apare o formă de filiație și paternitate duhovnicească, pe care o experimentăm în raport cu duhovnicul la care ne spovedim.

Dacă nu reușim să renaștem prin Taina Spovedaniei este greu să ne naștem pentru Împărăția lui Dumnezeu. Duhovnicul este cel care naște fii și fiice duhovnicești. Nașterea aceasta nu este una biologică. Ea depășește cadrul limitat al vieții biologice. Creștinul care renaște prin purtarea de grijă și rugăciunea duhovnicului său, înaintează către Împărăția lui Hristos, această *Împărăție* fiind și tema Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Într-un studiu, părintele Marc-Antoine Costa de Beauregard, teolog francez, iubitor al operei teologice a Părintelui Dumitru Stăniloae, născut într-o familie de catolici, dar convertit la Orotodoxie după ce a cunoscut credința noastră, scria, că nu putem să spunem că în secolul al XX-lea nu avem părinți duhovnicești. Într-adevăr, secolul trecut a cunoscut o serie de mari părinți duhovnicești, unii dintre ei deja trecuți în rândul sfinților, alții urmând a fi proclamați sfinți. Dar, întrebarea care apare astăzi, în ce măsură părintele duhovnic poate fi un părinte duhovnicesc, cred că majoritatea ar ezita să răspundă imediat. Însă preocuparea duhovnicului trebuie să fie mereu nașterea duhovnicească a celor care îl caută pentru acest lucru. Duhovnicul ar trebui să fie un părinte duhovnicesc, deși preoții care sunt și ei oameni, ar putea să greșească, totuși fiii și fiicele duhovnicești trebuie să se roage pentru ei în rugăciunile particulare, în chip special. Este cea mai profundă formă de filiație și paternitate duhovnicească împărtășită.

De multe ori, rostim cuvintele: „pentru rugăciunile sfinților Părinților noștri, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi.” Cât de adânci sunt aceste cuvinte, cât de cuprinătoare pot fi? O vedem în ceea ce conțin ele , în ceea ce transmit. În mod special, noi suntem astăzi creștini nu doar pentru că Dumnezeu Însuși ne-a chemat prin Fiul și Duhul Său, ci alți credincioși ne-au transmis această putere a Tatălui. Dacă nu ar fi existat această paternitate a lui Dumnezeu, Biserica ar fi rămas o instituție pur administrativă.

Așadar, paternitatea duhovnicească constă în

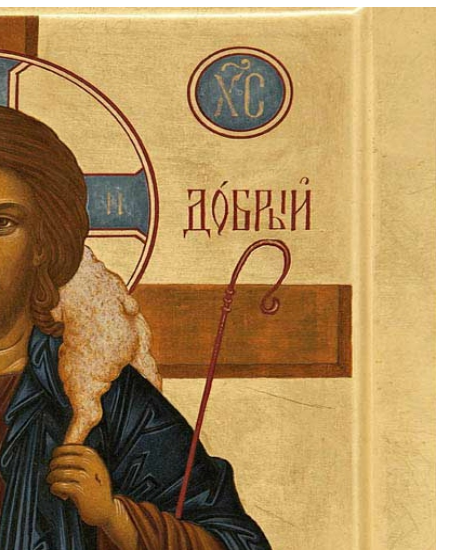


împărtășirea sau dăruirea altora a darului primit de la Dumnezeu. Darul lui Dumnezeu este atât de bogat, încât întrece limitele primitorului și ale dăruitorului, la rândul său. Dacă ar fi după micimea noastră, nimeni nu ar putea să împărtășească darul lui Dumnezeu. Nimeni nu ar fi putut să primească vreun dar de la El, dacă nu ar fi vorba de o lucrare duhovnicească, de transformare sau prefacere harismatică.

De aici putem înțelege, că părintele duhovnicesc oferă nu ceea ce știe, ci ceea ce este de fapt. Și așa apare această filiație antrenată de paternitate. Să poți oferi, trebuie mai întâi să primești. Să oferi ca duhovnic leacul potrivit bolilor spirituale ale celui care caută vindecare, trebuie să te deschizi pe cât posibil în limita credinței tale către Mântuitorul lumii, Care poate să-l infieze prin Duh pe cel care caută vindecarea. Aceasta este vindecarea și împlinirea creștină, să dobândești Duhul Sfânt. Dacă nu ai Duhul lui Dumnezeu, înseamnă că nu ești al lui. Dacă nu l-ai dobândit, trebuie să te străduiești. Să ieșim din neputință, din păcat, din lăncezeală, din tot ceea ce poate să afecteze, să înrobească și să întunece sufletul nostru.

Unii creștini văd în duhovnic un sfânt. Departe de a fi acest lucru adevărat. Preotul este om, așa cum mai spus. Însă chemarea lui este aceea de a îndemna oamenii la sfințenie. Sufletele încredințate lui se vor cere de la el la Judecata de Apoi, moment incomod pentru întreaga suflare. Dacă te încredințezi la spovedanie duhovnicului și crezi în harul pe care îl transmite Hristos prin el, ca părinte, atunci filiația duhovnicească te scoate din starea apăsătoare a păcatului, cuprinsă de angoasă și nesiguranță.

Atunci când nu te raportezi la duhovnicul tău ca la un părinte, nu mai renaști duhovnicește.



Poți rămâne blocat într-un formalism. Mergi la duhovnic să împlinești un ritual, „să faci ce se face”. Însă nu ajută la nimic un formalism rigid. Într-o discuție pe care am avut-o cândva cu o persoană, îmi povestea despre un fost coleg de facultate care nega importanța spovedaniei, evocând neputințele preotului. Îmi spunea respectivul, care era un om în vârstă, că și el s-a mirat de gândirea fostului coleg, care a spus că „atunci când simte nevoia să se descarce, merge la un gard și spune ce simte...” Și eu am fost surprins de cele auzite. Însă există persoane care gândesc astfel. Nu doar tineri, care sunt cuprinși de tentații, ci și persoane în vârstă, care nu doresc o relație firească cu Dumnezeu.

De unde acest neajuns? Nu știu dacă este acesta răspunsul, dar sigur are legătură cu rădăcina lui. Paternitatea duhovnicească are drept corolar „ascultarea filială”, care constă în unirea voinței proprii cu cea a părintelui duhovnicesc, până la a forma, dacă e cu puțință, o singură voință. Zice și Psalmistul: „iată vin să fac voia Ta.” (Psalmul 39,10-11). Acest lucru îl spunem lui Dumnezeu prin părintele duhovnic. Să nu uităm că diavolul a căzut prin neascultare, iar doriința lui este să „nască” la rândul său fii neascultători. O filiație cu fundament duhovnicesc, susținută și alimentată de o paternitate responsabilă, îl scoate pe om din orice alunecare și cădere.

Să ne raportăm la duhovnicii noștri ca la niște părinți, care ne pot călăuzi pe calea credinței, iar noi prin ascultare de îndemnurile lor, ascultăm de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care este Păstorul Cel Bun, așa cum El Însuși ne spune în Evanghelie. (Ioan capitolul 10).

Preot Andrei-Mihai ZAIET



Sfântul Hariton și începuturile monahismului în pustiuI Iudeei



Pustiul Iudeei, tărâmul binecuvântat care a fost timp de secole arenă de luptă pentru monahii care au căutat să-L cunoască pe Dumnezeu, se întinde între Ierusalim și Ierihon pe o lățime de 25 km și coboară până la Marea Moartă pe o lungime de 90 km. Pentru a ne da seama de importanța acestei regiuni în istoria creștinismului, amintim câteva nume de Sfinți care au trăit în pustiiI Iudeei: Sfântul Eftimie cel Mare, Sfântul Teodosie cel Mare, Sfântul Sava cel Sfințit, dar și Sfântul român Ioan Iacob de la Neamț. Încă de la început, deșertul Iudeei a creat condiții pentru dezvoltarea unor forme variate de viețuire monahală: de la viața de obște până la cea anahoretică sau pustnicească. Totodată, o formă intermediară, specifică Palestinei, a fost lavra. Cuvântul lavră derivă din cuvântul grecesc *λαύρα*, care înseamnă străduță sau cărare. În Palestina și **Tara Sfântă, monahismul** de tip lavriot a apărut în secolul al IV-lea d. Hr. cu Sfântul **Hariton Mărturisitorul**, considerat unul din principalii întemeietori. Viața Sfântului Hariton ne spune că lavrele palestiniene erau o adunare de chilii anahoretice, fie peșteri naturale, fie colibe construite pe stânci aride și abrupte, unde fiecare călugăr trăia și se ruga în singurătate. Monahii se întâlneau numai la sfârșitul săptămânii sau cu prilejul marilor sărbători, când săvârșeau împreună sfintele slujbe în biserica centrală. Chiliile erau dispuse la distanță una față de cealaltă, iar legătura dintre chilii și biserică se făcea prin cărările înguste care serveau drept coridoare pentru venirea la biserică, dar și pentru aprovizionarea cu alimente sau materiale de care era nevoie pentru lucrul de mână (împletirea de coșuri sau frânghii). Întregul ansamblu era, așadar, ca o cetate integrată în zidurile stâncilor, iar viața călugărilor era concentrată în jurul bisericii. Acest tip de viețuire nu era defel ușor, iar lipsurile erau multe, însă fericirii ostenitori simțeau și doreau să fie cu Hristos în toate zilele vieții lor.

Născut în Iconium, (orașul Konya al Turciei de astăzi), Sfântul Hariton s-a arătat mărturisitor al lui Hristos în vremea împăratului Aurelian (270-275), suferind numeroase chinuri și fiind întemnițat. După ce a trecut prigoana împotriva creștinilor, Sfântul Hariton fost eliberat și a pornit într-un pelerinaj spre Ierusalim. Pe drum a căzut în mâinile unor tâlhari care l-au luat și l-au dus în peștera lor din Faran cu gândul să-l omoare, dar a



scăpat cu viață ca prin minune. În acea noapte, hoții au băut vin otrăvit dintr-o sticlă în care un șarpe își vărsase veninul și au murit cu toții. Luând întâmplarea ca pe un semn de la Dumnezeu, Sfântul Hariton a zidit în acel loc un lăcaș, care s-a numit Lavra Faran (anul 330), prefăcând peștera tâlhărească într-o biserică și adunând mulți frați călugări. Așadar, prima mănăstire-lavră întemeiată în ținuturile Palestinei a fost Lavra Faran, localizată în valea Wadi Qelt, lângă izvorul Ein Fara, la aproximativ 10 km nord-est de Ierusalim. Chiliile care împânzeau pereții stâncoși ai canionului erau 15 la număr, iar numărul călugărilor din lavră nu era mai mare de 20. Clădirile centrale ale lavrei includeau două biserici, dintre care o biserică rupestră situată la 12 metri deasupra solului. Accesul în biserica peșteră se făcea cu ajutorul unei scări săpată în piatră care ducea la un tunel de intrare vertical de aproximativ 4 metri lungime. Mai multe coridoare făceau legătura între peșteri, iar la unele chilii se ajungea numai cu ajutorul unor frânghii, astfel singurătatea monahilor nu putea fi tulburată. Despre Sfântul Hariton este menționat în Viețile Sfinților că era milostiv și iubitor de frați, fiind desăvârșit în bunătățile și virtuțile creștine. Iubea postul și înfrânarea ca pe o dulce hrană, avea osteneala ca pe o odihnă și păzea sărăcia ca pe o bogăție. A orânduit în mănăstire ca părinții să mănânce o dată pe zi, seara, și să nu primească bucate fi băuturi, ci numai pâine și apă, iar acestea cu măsură pentru a nu se îngreua spre sculare la rugăciunea cea de la miezul nopții. Iar după rugăciune să se îndeletnicească cu lucrul mâinilor, păzindu-se ca nici un ceas să nu treacă în deșert, pentru că lenevirea și deșertăciunea sunt începutul căderii în păcat. Sfântul Hariton a mai poruncit fraților să nu umble de colo până colo fără rost adunându-se la vorbe deșarte, ci să șadă în chilii și să se liniștească. Aflându-se despre nevoințele Sfântului Hariton, mulți veneau la el pentru tămăduire și binecuvântare, astfel că odihnă nu mai avea.

Căutând liniștea, Sfântul Hariton a părăsit Lavra Faran și s-a îndreptat spre Muntele Ispitirii, locul în care Mântuitorul Iisus Hristos a positt timp de patruzeci de zile și a fost ispitit de diavol și l-a biruit. Iar biruința asupra păcatului a dorit-o și Sfântul Hariton când a pornit spre hotarele Ierihonului, în cele mai depărtate pustietăți și,

găsind acolo altă peșteră, s-a sălășluit într-însa, viețuind după voia lui Dumnezeu. Hrana lui erau ierburile care creșteau împrejurul peșterii, dar mai mult se hrănea cu cuvântul lui Dumnezeu, prin rugăciunile neîncetate și lacrimile fierbinți care curgeau din dragoste pentru Dumnezeu, după cuvântul psalmistului David care zice: „Făcutu-mi-s-au lacrimile mele pâine ziua și noaptea”. Petrecând acolo câțava vreme, l-a descoperit pe el Dumnezeu oameniiI ca pe o comoară ascunsă în țarină și iarăși au început a veni la dânsul călugări și mireni. Ca urmare, Sfântul Hariton a întemeiat cea de-a doua lavră cu numele Duka (anul 340), după aceeași rânduială ca și cea dintâi. Totuși, Sfântul Hariton nu a rămas nici aici și, căutând din nou mult dorita sihăstrie, s-a îndreptat spre pustiiI văii Nahal Tekoa (sau Wadi Khureitun), la 16 km sud-est de Ierusalim. În această așezare pustnicească Dumnezeu privea la ostelile ascunse ale robului său și îi pregătea cereștile răsplătiri. Și tot El a făcut să fie găsit din nou de oameni și, începând a se aduna mai mulți nevoitori, Sfântul Hariton a întemeiat acolo cea de-a treia lavra numită Suka (anul 345), care în limba siriacă înseamna mănăstire. Lavra Suka a fost unul dintre cele mai importante așezăminte din deșertul Iudeii. În pereții stâncilor, peșterile preistorice au fost transformate din simple adăposturi în chilii de rugăciune de către căutătorii de liniște și singurătate. Cel mai izolat loc și l-a ales Sfântul Hariton, retrăgându-se pe vârful unei stânci, înaltă de aproximativ 120 de metri, în peștera numită „Chilia suspendată” a Sfântului Hariton. Întregul complex se afla la o înălțime de 15 metri față de nivelul solului și era dispus pe trei niveluri. La primul nivel se ajungea urcând câteva trepte la intrare. Folosind o scară înaltă de 5 m se putea ajunge la cel de-al doilea nivel, unde se afla bisericuța-paraclis. Iar, de aici, o altă scară ducea către o mică deschizătură în peretele stâncii care ducea la „Chilia suspendată” a Sfântului Hariton. Citind cât de anevoioasă era ajungerea în aceste locuri sfinte de nevointă, putem înțelege cât de dificilă și de aspră a fost viețuirea Sfântului Hariton, dar și a celor care s-au nevoit asemenea lui. Monahii au înțeles întru totul cuvintele psalmistului David, care spune așa: „Opriți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu”. Și s-au oprit, înfruntând toate greutățile din dragoste pentru Dumnezeu căci, pe stadionul luptelor nevăzute, avea loc întâlnirea cu Dumnezeu și orice altceva avea să devină neînsemnat pentru ei. În Lavra Suka, Sfântul Hariton a trăit până la adânci bătrâneți, iar când a venit ceasul plecării sale la cele cerești, s-a întors în Lavra Faran, unde și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Biserica Ortodoxă îl sărbătorește pe Sfântul Hariton Mărturisitorul în fiecare an, la 28 septembrie, ca pe un sfânt sihastru și ascet întemeietor al monahismului palestinian, căruia i se cuvine aleasă cinstire, această zi fiind marcată cu cruce neagră în calendarul ortodox.

Denisa BĂRBULESCU

Evenimente
DUMINICĂ 1 septembrie - Începutul Anului Bisericesc - după Sfânta Liturghie se săvârșește slujba de Tedeum.
DUMINICĂ 8 septembrie - Nașterea Maicii Domnului - ora 8:30 - Utrenia, Sfânta Liturghie și slujba de binecuvântare a încputului de an școlar pentru copii. Îndemnăm părinții și buncii să-i aducă pe copii și nepoți la Sfânta Liturghie. Dimineață să nu mănânce sau să bea ceva, pentru a-i împărtăși. Copiii mai mari să se spovedească și apoi să se împărtășească. Cei care doresc pot lua și ghiozdanele pentru a le stropi cu aghiasmă.
SÂMBĂȚĂ 14 septembrie - Înălțarea Sfintei Cruci - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.
Dacă sunt copii cu posibilități financiare reduse, Biserica oferă în limita posibilităților sprijin pentru începutul anului școlar (rechizite sau îmbrăcăminte). Pentru detalii luați legătura cu preoții slujitori.